

[Hartel.]

som alene vilde have gjort dette gennemførligt, nemlig at vi havde fastholdt den Vekselskurs, som vi havde i 1924—25, og ikke havde indledet den Kronestigningspolitik, hvorved enhver Mulighed for inden for en overskuelig Tid at føre den af ham saaledes skitserede Handelspolitik var og blev udelukket. Det er lidt ejendommeligt, at Folk nu kommer med den Slags Raad, naar de ikke var blandt de protesterende paa det Tidspunkt, da Møntpolitikken blev lagt om. Havde de været det, havde de haft Ret til senere at tale med om disse Forhold paa den Maade, som det nu sker; men jeg har ikke fra Magister Harald Nielsens Side hørt nogen som helst Protest mod den Kronepolitik, der blev ført i 1924—25, og dog var det den Politik, som for stedse umuliggjorde den af ham nu ønskede Landbrugspolitik.

Der tales ogsaa under denne Forhandling om Kronens Værdi i Forhold til fremmed Mønt. Her har vi naturligvis ikke saa mange Holdepunkter at gaa efter, men jeg maa dog have Lov at anføre, at saakaldte „spærrede Kroner“ i den Periode, som er gaaet umiddelbart forud for disse Forhandlinger, er omsat til en Pris, der ligger 3—7 pCt. under den Notering, som Kronen skulde udbringes i, hvis Sterlingkursen 22,40 var rigtig. I en Bog, som er udgivet af den socialdemokratiske Nationaløkonom Niels Lindberg, og som hedder „Erhvervsudvidelse og Erhvervsomlægning i Danmark“, søger Forfatteren at klargøre, at Kronen har været overvurderet med mellem 10 til 20 pCt. i den Tid, Valutacentralen har arbejdet. Det er dog et Fingerpeg med Hensyn til, hvorledes Stillingen har været, og det giver dog os, der fra Landbrugets Side har fremholdt den Uret, der er begaaet over for Landbruget, Ret i vor Hovedbetragtning, idet jeg mener, at det Resultat, Forfatteren her er kommet til, er uanfægtbart.

Min Gruppe har stedse været rede til at medvirke ved en Lovgivning, der gik ud paa at værne danske Arbejdere mod urimeligt nedsatte Priser for Importvarer, enten det drejede sig om privat, af store Selskaber iscenesat Dumping, eller det drejede sig om en statssubventioneret Eksport fra de paa-gældende Lande, men jeg kan ikke indse, at det danske Landbrug har mødt tilsvarende Imødekommenhed paa det valutariske Omraade i Forhold til den Vilje, vi har vist til at medvirke til Beskyttelse af den arbejdende Befolkning. Dette kunde udmærket godt ske med en ændret Vekselskurspolitik, ja, den danske Industris Eksportmulig-

heder vilde i høj Grad forbedres netop ved en ændret Vekselskurspolitik.

Jeg er ikke blind for det Dogme, som fra Retsstatens Side er fremholdt gentagne Gange under Valutalovens Behandling i dette høje Ting, nemlig at Import og Eksport trækker sig i Lave, og at der, ved at vi indfører Varer hertil, automatisk opstaar en Tvang for Udlandet til til Gengæld at købe danske Varer i tilsvarende Omfang. Men jeg mener, at lige saa godt som dette lyder i Teori, lige saa lidt er det værd i Praksis. Jeg kan ikke andet end som aktiv Købmand erindre de Aar, vi oplevede i 1920—21 med den vældige Indførsel, og der var desværre ingen, der kom og købte tilsvarende til vore Indkøb, men vi fik et vældigt Formuetab, som vi maatte bære her i Danmark. Derfor gælder det paa dette Omraade, som paa alle, at disse Ting maa behandles med Maade.

Naar jeg taler om et Værn for den arbejdende Befolkning over for Dumping og kunstigt nedsatte Priser, er det ogsaa for at beskytte de vældige menneskelige Værdier, som er knyttet til en Mands Beskæftigelse, for at standse den Pessimisme, som vilde brede sig, hvis Folk saa, at deres Arbejde blev taget fra dem af Modstandere, som var saa stærke, at man ikke kunde tage Kampen op mod dem.

Jeg erkender, at handelspolitisk set — det har jeg sagt tidligere — er Systemet i og for sig snildt udtænkt, idet det er en glimrende Camouflage for Omgaaelse af vore Mestbegunstigelsestraktater. Men hvis nogen tror, at Udlandet ikke er opmærksom paa dette, mener jeg, det er for naivt. Der kan kun være Tale om, at Udlandet lader dette passere, fordi man paa den anden Side har Fordel af Valutacentralsystemet, og eventuelt kan jo ogsaa, hvad vi har set Eksempler paa, Købmandsstanden i Udlandet med Fordel spekulere mod de Dispositioner, som træffes af den danske Valutacentral, idet de er kendt med de Vare-mængder, vi skal købe, Tidspunktet for vort Indkøb og Stedet, hvor disse Varer skal købes.

I Forbindelse med det Importreguleringskontor, som oprettes efter Venstres Forslag, om dette da blev Lov, hvad vi gerne saa, mener vi, der kunde etableres en Række Bindinger af Varer, der handelspolitisk set er af stor Betydning for de Lande, vi handler med, og at man derigen-nem kunde opbygge en Politik efter Princippet: do ut des, jeg giver, for at du skal give. Det forekommer mig ogsaa, at dette